

As vellas tardes

[poema adicado ó cadro *Felipe Erias no labirinto*,
de Alfredo Erias]

XOSÉ LUIS SOBRINO

Polos labirintos da crebante herba seca,
nos corredores infindos
da inocencia dos sete,
baixo anónimos soles
dun vrao dos de antes.

Buscando os enredos novos,
en vexetais pasadizos
discorrían as lonxevas tardes.

Preto de nós o loitador maízo
convidado recente ós xogos cativos,
á arañeira de recunchos
que teciamos no campón da chousa.

Esquencidos do mar,
aprendimos a respirar
nas herbas da aldea,
deixando nos carreiros dela estragada
os nosos mellores anceios,
a máis pura ilusión inocente.

